

Mál nr. 146/2019**M og
V v/ sjúkratryggingar****Ágreiningur um lengd sjúkratímabils við ákvörðun dagpeningagreiðslna.****Gögn.**

Málskot, móttakið 11.4.2019, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 23.4.2019, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

M leitaði á bráðamóttöku sjúkrahúss vegna verkja í hægri öxl 24., 26. og 30. janúar 2017. Var M talsvert þjáður af verkjum og óvinnufær. Var hann meðhöndlaður með lyfjum og 28. febrúar sama ár var gerð segulómrannsókn af háls hrygg. Niðurstaða þeirrar rannsóknar var að töluverðar slitbreytingar væru um miðjan og neðanverðan háls hrygginn og stórt brjós-klos „yfir til hæ. í bilinu C6/C7 sem þrengir að hæ. rótaropin.“ Talið var að þar væri að finna skýringu á einkennum M. Í framhaldinu fékk hann tilvísun til meðferðar hjá sjúkraþjálfara.

M hafði símasamband við A, heimilislækni sinn, 13. september 2017 og í vottorði læknisins, dags. 30. sama mánaðar, segir að M hafi verið orðinn laus við einkenni frá hálsi og út í hægri öxl. Hann hafi enn verið með einkenni í byrjun sumars en þau farið minnkandi þegar leið á sumarið. Síðustu vikur hafi hann hins vegar verið einkennalaus. Kemur fram í vottorðinu að M hafi verið í hlutavinnu þegar hann hafði símasamband við A. Hann hafi verið alveg 100% frá vinnu í þrjú mánuði, eftir það í um 50% hlutastarfi fram til september en verið í 75% starfi í september.

M hefur í gildi sjúkra- og slysatryggingu hjá V og hefur krafist dagpeningagreiðslna úr sjúkratryggingunni vegna óvinnufærni af völdum framangreindra veikinda. Af því tilefni aflaði V sérstakrar greinargerðar hjá B, bæklunarskurðlækni, um tímabundna örorku M af völdum veikindanna. Í greinargerð B, dag. 30. nóvember 2017, kemur fram að M hafi komið til skoðunar hjá honum 15. sama mánaðar, þar sem M kvaðst hafa verið óvinnufær frá miðjum janúarmánuði 2017 og fram í júní sama ár, en frá júní mánuði hafi hann verið í 50% starfi og sé enn í hálfri vinnu. Fram kemur í greinargerðinni að hefðbundið megi telja þegar um brjós-klos sé að ræða að versti tíminn séu fyrstu tveir mánuðirnir, eftir það fari einkenni að lagast og ljóst sé að M hafi lagast að fullu þegar hann sé skoðaður af læknum í nóvember 2017 og einnig sé því lýst að í septembermánuði sé hann einkennalaus. Því verði að telja að brjós-klosið hafi gengið til baka og einkenni einnig. Hefðbundið sé rífllegt að áætla að M hafi verið fullvinnufær í tvo mánuði, hafi svo verið fær um vaxandi vinnu þar til hann varð fullvinnufær og kveðst lækningin hafa áætlun fyrir því að telja M fullvinnufæran að hálfu ári liðnu eða í júlímánuði 2017. Eðlilegt sé því að telja M 100% óvinnufæran frá 15. janúar 2017 til 15. mars sama ár, 75% óvinnufæran frá þeim degi til 15. apríl sama ár, 50% óvinnufæran frá þeim degi til 15. júní sama ár, 25% óvinnufæran frá þeim degi til 15. júlí sama ár og fullvinnufæran eftir það. Í lok greinargerðarinnar er tekið fram að eingöngu sé um grófa áætlun að ræða eftir þeim upplýsingum sem fyrir liggi og reynslu af vandamálum eins og M hafi. Við annað sé ekki að styðjast.

Samkvæmt skírteini vátryggingarinnar mun biðtími sjúkratryggingarinnar vera 84 dagar og bótatími tvö ár að hámarki. Þá greiðast ekki dagpeningar ef hlutfall óvinnufærni er lægra en 50%. Með tilliti til þessara ákvæða í vátryggingarskírteini og skilmálum kveðst V hafa greitt dagpeninga til M fyrir tímabilið frá 8. apríl 2017 til 15. júní sama ár í samræmi við niðurstöðu í greinargerð B. M hefur ekki viljað fallast á þá niðurstöðu og kveður bótaskyldt sjúkratímabil hafa varað í lengri tíma og vísar í því efni til læknisvottorðs A.

Álit.

M hefur uppi kröfur um greiðslu dagpeninga úr umræddri sjúkratryggingu. Samkvæmt almennum reglum hefur hann sönnunarbyrði um það hvert óvinnufærnitímabil hans hafi verið og hversu mikil óvinnufærnin hafi verið á hverjum tíma. Á veikindatímabilinu verður ekki séð að M hafi vegna veikinda sinna komið til skoðunar eða eftirlits hjá A eða öðrum læknum að frátöldu því að hann leitaði á bráðamóttöku sjúkrahúss í janúar 2017. Af læknisvottorði A verður ekki annað ráðið en að það sem þar greinir um óvinnufærni M byggist alfarið á upplýsingum sem M gaf A í símtali 13. september 2017. Við svo búið verður ekki talið að vottorð A teljist nægilegt sönnunargagn um óvinnufærni M á tímabilinu sem hér um ræðir. Án tillits til þess hvert sönnunargildi greinargerðar B sé, einkum í ljósi þess að V aflaði þess einhliða, er öðrum haldbærum sönnunargögnum hins vegar ekki til að dreifa um óvinnufærni M. Eins og málið liggur fyrir er því óhjákvæmilegt annað en að leggja greinargerð B til grundvallar við ákvörðun dagpeninga til M eins og V hefur þegar gert og virðist óumdeilt. M telst því ekki eiga rétt til frekari dagpeninga úr sjúkratryggingunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum úr sjúkratryggingu hjá V.

Reykjavík, 14. maí 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.